

Charlotte
Habersack

MÅ IKKE ÅBNES

Bidsk!

GRATIS LÆSEPRØVE

BOLDEN

Modtager

TIL INGEN!
HVOR PEBERET
GP

Adresse

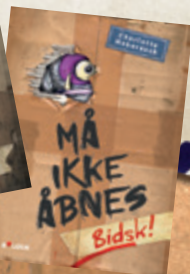
VED V
Postnummer

**Nemo modtager en mystisk pakke,
hvor der med store bogstaver står:
MÅ IKKE ÅBNES. Og Nemo ...
ja, han åbner selvfølgelig pakken.**

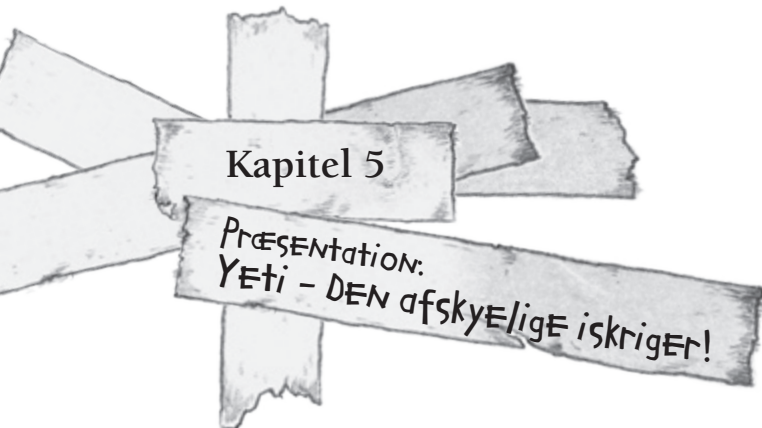
Heldigvis indeholder pakken bare et lille
yeti-lignende plysmonster, og hvor bidsk
kan sådan en tøjbamse egentlig være? Altså
medmindre den bliver levende og vokser
faretruende hurtigt ...

Med hjælp fra sine venner må Nemo nu forsøge
at skjule yetien, men hvordan gør man lige det?
Og kan man sende en pakke retur, man
aldrig skulle have åbnet?

BOLDEN

”Aaaaargh!” skreg Nemo og sprang om bag gardinet.

Yetien løftede sit spyd og skreg endnu højere.

Frede kom op fra kælderen og skreg allerhøjest! Han havde en tøjsnor over skulderen som en lasso, Nemos fars kæmpestore arbejdshandsker på hænderne og et fiskenet under armen. Nu smed han nettet og sprang op i sofaen, hvor han lå og sprællede. “Hvordan er den kommet herind?” jamrede han.

“Aner det ikke!” råbte Nemo. “Vi må have glemt at lukke hoveddøren.”

“Og hvordan er den pludselig blevet så stor?” Fredes stemme gik en oktav op.

Nemo kiggede frem bag gardinet. Frede havde ret. Monsteret, der havde været på størrelse med en barbiedukke, da de åbnede kassen i garagen, nåede ham nu til knæene.

“Arkas, hvor du er?” råbte yetien og skulede rundt i stuen. “Kæmp og kom!!”

“Han kan tale!” sagde Nemo forbløffet.

“Fnuller?” Yetien vendte sig om og gik et skridt hen imod Nemo.

“Gå væk, gå væk!” Nemo viftede med hænderne foran sig, som om han forsøgte at jage en due væk.

“G’væk, g’væk!” gentog yetien og viftede med sine labber. Han troede tilsyneladende, at det var sådan, man hilste på hinanden. Yetien lagde hovedet på skrå og kiggede på Nemo med sine store glasøjne. “Ikke kende dig,” brummede han. “Hvor du fra? Hvad dit navn?”

“Okay, det er heelt okay,” Nemo forsøgte at berolige sig selv. Hans hjerte galopperede af sted, og sveden piblede frem på hans pande. Han måtte hellere prøve at virke venlig. “Hej!” sagde han så afslappet

som muligt og lagde højre hånd på sit hjerte. “Jeg er Nemo.” Han pegede over på sofaen. “Og det er Frede.”

Frede satte sig op og nikkede. “Halløjsa,” hviskede han og smilede anstrengt.

“Og hvem er du?” spurgte Nemo.

“Præsentation!” Yetien bukkede. “Jeg er Yeti – Den afskyelige iskriger, det fløjlsbløde krammedyr af den fineste kunstpels. Yetien med et spyd designet i naturtræ og en kæbe, der kan åbne og lukke.”

HAPS!

Yetien åbnede og lukkede sit brede gab et par gange og løftede stolt sit spyd op over hovedet. “Kan vaskes ved 30 grader og er ikke egnet for børn under tre år.”

“Øhm ... Vi er elleve begge to,” beroligede Nemo plysdyret.

“Det er mærkeligt,” sagde Frede. “Nu taler han pludselig helt anderledes.”

“Det lyder, som om han har lært det udenad,” sagde Nemo. “Hvorfor græd du lige før ude i haven?”

“Mig?” Yetien slog sig på sin pelsede brystkasse. “Yeti aldrig græder. Farlig kriger.” For at bevise hvor

tapper han var, gav han sig til at fægte vildt med sit spyd.

“Tsk ... Farlig kriger,” mumlede Nemo. Han var sikker på, at yetien havde hylet ’mig vil hjem!’ ude i haven for kort tid siden. Men det ville han åbenbart ikke være ved.

I samme øjeblik tabte yetien sit spyd. Han grinede, som om det var med vilje, og gabte højlydt. Så lagde han sig på gulvtæppet og faldt i søvn.

Nemo stirrede forbavset på den snorkende pelskugle foran sine fødder. Det her var højst besynderligt! Én ting var, at de pludselig havde besøgt af en yeti, noget andet var, at den åbenbart hurtigt blev træt! Men hvorfor voksede den sådan, og hvad skete der med vejret?

“Så er det nu!” hviskede Frede og rejste sig fra sofaen. “Nu har vi chancen for at lægge ham tilbage i kassen og aflevere ham på posthuset.”

“Men kassen gav vi jo til Marie. Og jeg tror heller ikke, at han kan være i den længere,” hviskede Nemo tilbage. “Han er mindst dobbelt så stor som før!”

Nemo bøjede sig ned og strøg hen over yetiens bløde pels. Selv om det var mærkeligt, var alt det her også noget af det mest fantastiske, han nogensinde havde oplevet! På gulvtæppet i hans stue lå der simpelthen en levende yeti og snorkede svagt. Det var vildt! Megavildt!

“Jeg tror ikke, at han er farlig,” sagde Nemo og rørte forsigtigt ved en af hugtænderne.

Frede trådte et skridt tilbage. “Det skal du nu ikke være sikker på. Vi er nødt til at skille os af med ham.”

“Du har ret,” sukkede Nemo og rejste sig op. “Han kan ikke blive her. Det er fredag, og vores rengøringshjælp kommer snart. Der er kun én ting at gøre: Han må med i skole.”

Frede så på sit ur. “Halv ni! Lad os se at komme af sted. Har I en køletaske?”

Kapitel 6

skoleinspektør
HOLT, IDEN HOLT

Alt var totalt kaos på skolen på grund af sneen. Ophidsede forældre stod i mindre grupper og diskuterede højlydt det pludselige vejrskifte. Børn i shorts, T-shirts og sandaler skyndte sig rystende af kulde hen over skolegården. Skoleinspektør Holt stod ved skolens hovedindgang i en knaldrød kjole med læbestift og neglelak i samme farve. Hun havde et tungt uldtæppe om skuldrene og delte håndklæder ud, så eleverne kunne tørre sig og få varmen på vej ind.

Nemo overvejede, hvordan han nemmest kunne komme forbi hende, uden hun opdagede køletasken. Inspektøren anbragte ting, *der ikke har noget med*

undervisningen at gøre i en kasse nede i skolens kælder. Hvis man var uheldig, måtte man først hente sine ting ved skoleårets afslutning – og det var først om et par uger! Yetien ville garanteret ikke bryde sig om at ligge flere uger mellem konfiskerede telefoner, legetøj og gamle madkasser.

“Tør fødderne!” råbte skoleinspektøren og greb en lille fyr fra 0. klasse i kraven. “Gå! Ikke løbe! Du har vel ikke lyst til at brække benet, lille ven?” sagde hun med et iskoldt glimt i øjet.

“Så er det nu!” hviskede Nemo til Frede og smuttede forbi skoleinspektøren. Han pressede køletasken ind mod maven og skyndte sig over mod den brede trappe, der førte op til klasseværelserne. Frede gik lige ved siden af ham og forsøgte at dække for køletasken. Nemo fnisede. Han havde fornemmelsen af at gå ved siden af sig selv. Inden de tog hjemmefra, havde han nemlig lånt Frede en af sine varme trøjer og et par lange bukser. For en gangs skyld så Frede næsten cool ud.

“Nepomuk! Ne-po-muk!” gjaldede en stemme gennem trappegangen.

Nemo stivnede og vendte sig langsomt. Han vidste, det betød problemer, når nogen kaldte ham ved hans rigtige navn.

“Hvad har du der?” Skoleinspektøren nærmede sig med bestemte skridt og pegede på den blomstrede køletaske, som Nemo holdt tæt ind til sig. “Du ved godt, at ting, der ikke har noget med undervisningen at gøre, *ikke* må medbringes på skolen. De distraherer jer bare.” Inspektørens mund smilede, men det gjorde hendes øjne ikke.

“Ja, det er rigtigt,” Frede prøvede at komme sin ven til undsætning. “Men ...”

“Ikke noget men!” Skoleinspektøren sendte Frede et iskoldt blik. “I tror måske, at skolen er en legeplads, hvor man må slæbe alt muligt med?”

“Nej ... nej,” Nemo forsøgte desperat at finde på noget, men var helt blank.

“Det er jo bare Nemos medicin!” lød en pigestemme bag dem.

De vendte sig alle tre om og så, hvem der kom gående imod dem fra biologilokalet. Nemo blev helt

varm. I hænderne bar hun en træplade med vissent græs og et udstoppet dyr. Det susede for hans ører. Det gjorde det, hver gang Oda var i nærheden.

“Hans salver skal være på køl,” forklarede hun.

“Salver?” Inspektøren så på Oda med sammenknebne øjne.

“Ja,” sagde Oda med trist stemme. “Nemo lider jo af det her skrækkelige eksem. Det klør helt forfærdeligt over hele kroppen.”

Alle stirrede på Nemo. Han gav sig til at kradse løs. Lige pludselig syntes han virkelig, det kløede over hele kroppen.